

32003D0033

16.1.2003

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 11/27

DECIZIA CONSILIULUI
din 19 decembrie 2002
de stabilire a unor criterii și proceduri de admitere a deșeurilor în depozitele de deșeuri, în conformitate
cu articolul 16 și cu anexa II la Directiva 1999/31/CE

(2003/33/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri ⁽¹⁾, în special articolul 16 și anexa II,

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 16 din Directiva 1999/31/CE, Comisia adoptă criterii specifice și/sau metode de testare, precum și valori limită corespunzătoare pentru fiecare categorie de depozit de deșeuri.
- (2) Este necesar să se definească o procedură pentru a determina admisibilitatea deșeurilor în depozitele de deșeuri.
- (3) Este necesar de asemenea să se instituie valori limită și alte criterii pentru admiterea deșeurilor în diferitele categorii de depozite de deșeuri.
- (4) Trebuie definite metodele de testare care trebuie utilizate pentru a se determina admisibilitatea deșeurilor în depozitele de deșeuri.
- (5) Este necesar din punct de vedere tehnic ca deșeurile din industria extractivă și depozitate la locul producerii să fie exceptate de la respectarea criteriilor și procedurilor prevăzute la anexa la prezenta decizie.
- (6) Statelor membre ar trebui să li se acorde o scurtă perioadă de tranziție pentru a le permite să stabilească sistemul necesar pentru punerea în aplicare a prezentei decizii. Statele membre ar putea avea nevoie de o scurtă perioadă de tranziție suplimentară pentru a asigura aplicarea valorilor limită.
- (7) Măsurile prevăzute de prezenta decizie nu sunt conforme cu avizul comitetului instituit prin articolul 18 din Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind

deșeurile ⁽²⁾. Acestea trebuie, prin urmare, adoptate de către Consiliu, în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) din Directiva 74/442/CEE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Prezenta decizie stabilește criteriile și procedurile de admitere a deșeurilor în depozitele de deșeuri, în conformitate cu principiile definite de Directiva 1999/31/CE, în special la anexa II.

Articolul 2

Statele membre aplică procedura prevăzută la punctul 1 din anexa la prezenta decizie pentru a determina admisibilitatea deșeurilor în depozitele de deșeuri.

Articolul 3

Statele membre se asigură că deșeurile sunt admise în depozitele de deșeuri numai în cazul în care îndeplinesc criteriile de admitere pentru categoria de depozitare a deșeurilor corespunzătoare, în conformitate cu punctul 2 din anexa la prezenta decizie.

Articolul 4

Pentru a se stabili admisibilitatea unui deșeu într-un depozit de deșeuri se utilizează metodele de prelevare de probe enumerate la punctul 3 din anexa la prezenta decizie.

⁽¹⁾ JO L 182, 16.7.1999, p. 1.

⁽²⁾ JO L 194, 25.7.1975, p. 39, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 96/350/CE a Comisiei (JO L 135, 6.6.1996, p. 32).

Articolul 5

Fără a aduce atingere legislației comunitare în vigoare, criteriile și procedurile definite la anexa la prezenta decizie nu se aplică deșeurilor rezultate din prospectarea, extragerea, tratarea și depozitarea resurselor minerale și nici celor rezultate din exploatarea carierelor, în cazul în care aceste deșeuri sunt depozitate la locul producerii. În absența unor reglementări comunitare specifice, statele membre aplică criteriile și procedurile definite la nivel național.

Articolul 6

Eventualele modificări necesare pentru a adapta prezenta decizie la progresele științifice și tehnice se adoptă de către Comisie, sprijinită de comitetul instituit în conformitate cu articolul 18 din Directiva 75/442/CEE, spre exemplu adaptarea parametrilor menționați în listele de valori limită și/sau definirea criteriilor de admitere și valorile limită pentru noile subcategorii de depozite de deșeuri pentru deșeurile nepericuloase.

Articolul 7

- (1) Prezenta decizie intră în vigoare la 16 iulie 2004.
- (2) Statele membre aplică criteriile stabilite la punctul 2 din anexa la prezenta decizie până la 16 iulie 2005.

Articolul 8

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 19 decembrie 2002.

Pentru Consiliu

Președintele

M. FISCHER BOEL

ANEXĂ

CRITERIILE ȘI PROCEDURILE DE ADMITERE A DEȘEURILOR ÎN DEPOZITELE DE DEȘEURI

INTRODUCERE

Prezenta anexă definește procedura uniformă de clasificare și de admitere a deșeurilor în conformitate cu anexa II la Directiva 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri (Directiva „depozitele de deșeuri”).

În conformitate cu articolul 176 din tratat, nu există nici un obstacol ca statele membre să mențină sau să stabilească măsuri de protecție mai stricte decât cele stabilite prin prezenta anexă, cu condiția ca aceste măsuri să fie compatibile cu tratatul. Aceste măsuri se notifică Comisiei. Acest fapt ar putea prezenta un interes deosebit în cazul valorilor limită pentru cadmiu și mercur menționate la punctul 2. Statele membre pot, de asemenea, să stabilească valori limită pentru elementele care nu figurează la punctul 2.

Punctul 1 din prezenta anexă definește procedura prin care se determină admisibilitatea deșeurilor în depozitele de deșeuri. Această procedură cuprinde caracterizarea de bază, verificarea conformității și verificarea la fața locului, astfel cum sunt definite la anexa II punctul 3 din Directiva „depozitele de deșeuri”.

Punctul 2 din prezenta anexă stabilește criteriile de admitere pentru fiecare categorie de depozit de deșeuri. Un deșeu poate fi admis într-un depozit de deșeuri numai în cazul în care îndeplinește criteriile de admitere ale categoriei de depozit de deșeuri corespunzătoare, după cum se stabilește la punctul 2 din anexă.

Punctul 3 din anexă enumeră metodele care trebuie utilizate pentru prelevarea de probe și analiza deșeurilor.

Anexa A definește evaluarea siguranței, care trebuie realizată pentru stocarea subterană.

Anexa B este o anexă cu caracter informativ care oferă o privire de ansamblu asupra posibilităților de depozitare a deșeurilor prevăzute de directivă și exemple de posibile subcategorii de depozite de deșeuri pentru deșeurile periculoase.

1. PROCEDURA DE ADMITERE A DEȘEURILOR ÎN DEPOZITELE DE DEȘEURI

1.1. Caracterizare de bază

Caracterizarea de bază este prima etapă a procedurii de admitere; aceasta constă în caracterizarea globală a deșeurilor prin colectarea tuturor informațiilor necesare pentru o eliminare sigură a deșeurilor pe termen lung. Caracterizarea de bază este necesară pentru fiecare tip de deșeuri.

1.1.1. Funcțiile caracterizării de bază sunt următoarele:

- (a) informații de bază privind deșeul (tip și origine, compoziție, consistență, lixiviere și – în cazul în care este necesar și posibil – alte proprietăți caracteristice);
- (b) informații de bază care permit înțelegerea comportamentului deșeurilor în depozitul de deșeuri și posibilitățile de tratare după cum este prevăzut la articolul 6 litera (a) din Directiva „depozitele de deșeuri”;
- (c) evaluarea deșeurilor în raport cu valorile limită;
- (d) determinarea variabilelor cheie (parametri critici) pentru verificarea conformității precum și posibilitățile de simplificare a testelor corespunzătoare (în vederea unei reduceri considerabile a numărului de parametri care trebuie măsurați, dar numai după furnizarea informațiilor corespunzătoare). Caracterizarea poate permite stabilirea relației dintre caracterizarea de bază și rezultatele metodelor simplificate de testare, precum și determinarea frecvenței testelor de verificare a conformității.

În cazul în care caracterizarea de bază a unui deșeu arată că acesta îndeplinește criteriile corespunzătoare pentru o categorie de depozite de deșeuri definită la punctul 2 din prezenta anexă, acest deșeu se consideră admisibil în această categorie de depozite de deșeuri. În caz contrar, deșeul nu poate fi admis în această categorie de depozite de deșeuri.

Producătorul deșeurilor sau, în absența acestuia, persoana care răspunde de gestionarea acestora este responsabilă de corectitudinea informațiilor furnizate în temeiul caracterizării acestora.

Exploatantul ține un registru cu informațiile necesare pe parcursul unei perioade care urmează să fie stabilită de statul membru în cauză.

1.1.2. *Cerințele fundamentale pentru caracterizarea de bază a unui deșeu sunt următoarele:*

- (a) sursa și originea deșeurilor;
- (b) informații privind procesul de producție al deșeurilor (descrierea și caracteristicile materiilor prime și ale produselor);
- (c) descrierea tratamentului aplicat deșeurilor în conformitate cu articolul 6 litera (a) din Directiva „depozitele de deșeuri” sau prezentarea motivelor care explică de ce acest tratament nu este considerat necesar;
- (d) date privind compoziția deșeurilor și comportamentul la lixiviere, după caz;
- (e) aspectul deșeurilor (miros, culoare, aspect);
- (f) codul în conformitate cu lista europeană a deșeurilor (Decizia 2001/118/CE a Comisiei) ⁽¹⁾;
- (g) pentru deșeurile periculoase, în cazul intrărilor oglindă: proprietăți care fac acest deșeu periculos, în conformitate cu anexa III la Directiva 91/689/CEE din 12 decembrie 1991 privind deșeurile periculoase ⁽²⁾;
- (h) informații care dovedesc că deșeurile nu se încadrează la excluderile prevăzute la articolul 5 alineatul (3) din Directiva „depozitele de deșeuri”;
- (i) categoria de depozit de deșeuri în care ar putea fi admis deșeurile;
- (j) după caz, măsuri de precauție suplimentare de luat la nivelul depozitului de deșeuri;
- (k) verificarea menită să determine dacă deșeurile pot fi reciclate sau recuperate.

1.1.3. *Teste*

Ca regulă generală, orice deșeu trebuie să facă obiectul unor teste menite să obțină informațiile menționate mai sus. Pe lângă comportamentul la lixiviere, trebuie să se cunoască sau să se determine prin teste și compoziția deșeurilor. Testele folosite pentru caracterizarea de bază trebuie să includă întotdeauna testele pentru verificarea conformității.

Conținutul caracterizării, amploarea testelor de laborator necesare și relațiile dintre caracterizarea de bază și verificarea conformității depind de tipul de deșeuri. Se poate stabili o distincție între:

- (a) deșeurile produse în mod regulat în cadrul aceluiași proces;
- (b) deșeuri care nu sunt produse în mod regulat.

Caracterizările menționate la literele (a) și (b) furnizează informații care pot fi comparate direct cu criteriile de admitere în categoria de depozite de deșeuri corespunzătoare; pot fi furnizate și informații descriptive (în ceea ce privește de exemplu consecințele depozitării acestora împreună cu deșeuri urbane).

(a) *Deșeuri produse în mod regulat în cadrul aceluiași proces*

Este vorba despre deșeuri specifice și omogene produse în mod regulat în cadrul aceluiași proces, în care:

- instalația și procesul care se află la originea deșeurilor sunt bine cunoscute, iar materialele care intră în proces și procesul însuși sunt bine definite;
- exploatantul instalației furnizează toate informațiile necesare și informează exploatantul depozitului de deșeuri asupra modificărilor aduse procesului (în special în ceea ce privește materialele care intră în acesta).

Procesul este pus adesea în aplicare într-o singură instalație. Deșeurile însă pot proveni de asemenea din instalații diferite, în cazul în care pot fi identificate ca flux unic cu caracteristici comune în limite cunoscute (de exemplu, cenușa de la incinerarea deșeurilor municipale).

Pentru acest tip de deșeuri, caracterizarea de bază cuprinde cerințele fundamentale enumerate la punctul 1.1.2, în special următoarele puncte:

- gama de compoziții a deșeurilor individuale;
- gama și variabilitatea proprietăților caracteristice;
- după caz, proprietățile de lixiviere a deșeurilor determinată printr-un test de lixiviere pe lot și/sau un test de percolare și/sau un test al dependenței de pH;
- variabilele cheie care trebuie să facă obiectul unor teste regulate.

⁽¹⁾ JO L 47, 16.2.2001, p. 1.

⁽²⁾ JO L 377, 31.12.1991, p. 20, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 31/1994/CE (JO L 168, 2.7.1994, p. 28).

În cazul în care deșeurile provenite din același proces sunt produse în instalații diferite, trebuie furnizate informații în ceea ce privește sfera de evaluare. În consecință, trebuie realizat un număr suficient de măsuri pentru a evidenția gama și variabilitatea proprietăților caracteristice ale deșeurilor. În acest caz se poate considera că deșeurile în cauză este caracterizat și în continuare va mai fi supus numai unei verificări a conformității, cu condiția să nu intervină modificări semnificative în procesul de producere a deșeurilor.

Pentru deșeurile care provin din același proces și din aceeași instalație, rezultatele măsurătorilor pot indica numai variații minore ale proprietăților deșeurilor față de valorile limită corespunzătoare. În acest caz se poate considera că deșeurile în cauză este caracterizat și în continuare va fi supus numai unei verificări a conformității, cu condiția să nu intervină modificări semnificative în procesul de producere a deșeurilor.

Proprietățile deșeurilor provenite din instalațiile de grupare sau de amestecare a deșeurilor, ale deșeurilor provenite din centrele de transfer sau ale fluxurilor de deșeurii colectate în amestec pot varia considerabil. Acest factor trebuie luat în considerare în momentul caracterizării de bază. Acest tip de deșeurii poate intra sub incidența literei (b).

(b) Deșeurii a căror producție nu este regulată

Este vorba de deșeurii care nu sunt produse în mod regulat în cadrul aceluiași proces, în aceeași instalație, și care nu fac parte dintr-un flux de deșeurii bine caracterizat. Fiecare lot provenit din acest tip de deșeurii va trebui să facă obiectul unei caracterizări. Această caracterizare de bază cuprinde cerințele fundamentale pentru o caracterizare de bază. Întrucât fiecare lot produs trebuie caracterizat, nu este necesară nici o verificare a conformității.

1.1.4. Cazuri în care testările nu sunt necesare

Este posibil să nu se efectueze testele corespunzătoare caracterizării de bază în următoarele cazuri:

- (a) deșeurii în cauză figurează pe o listă de deșeurii pentru care nu sunt necesare testele, în conformitate cu punctul 2 din prezenta anexă;
- (b) toate informațiile necesare caracterizării de bază sunt cunoscute și justificate corespunzător, iar autoritatea competentă este pe deplin satisfăcută de acestea;
- (c) deșeurii face parte dintr-un tip de deșeurii pentru care este practic dificil să se realizeze teste sau pentru care nu sunt disponibile proceduri de testare și nici criterii de admitere adecvate. Acest caz trebuie să fie justificat și sprijinit de documente, care să precizeze în special motivele pentru care deșeurii sunt considerate admisibile în această categorie de depozite de deșeurii.

1.2. Verificarea conformității

Atunci când un deșeurii a fost considerat admisibil într-o categorie de depozite de deșeurii luând în considerare caracterizarea de bază, în conformitate cu punctul 1, acest deșeurii este supus în continuare unei verificări a conformității pentru a stabili dacă este conform cu rezultatele caracterizării de bază și cu criteriile corespunzătoare de admitere, prevăzute la punctul 2.

Verificarea conformității urmărește realizarea unor controale periodice ale fluxurilor de deșeurii produse în mod regulat.

Parametrii corespunzători care trebuie să facă obiectul unor teste sunt stabiliți în caracterizarea de bază. Acești parametri trebuie să corespundă cu informațiile cuprinse în caracterizarea de bază; este necesar numai un control privind parametrii critici (variabile cheie), stabiliți în caracterizarea de bază. Controlul trebuie să arate că deșeurii respectă valorile limită stabilite pentru parametrii critici.

Testele folosite pentru verificarea conformității sunt alese dintre cele utilizate pentru caracterizarea de bază. Aceste teste cuprind cel puțin un test de lixiviere pe lot. În acest scop se folosesc metodele menționate la punctul 3.

Deșeurii exceptate de la îndeplinirea obligațiilor de testare pentru caracterizarea de bază, menționate la punctul 1.1.4 literele (a) și (c) sunt exceptate și de la testele de verificare a conformității. Cu toate acestea, trebuie să facă obiectul unei verificări a conformității cu informațiile privind caracterizarea de bază, altele decât testele.

Verificarea conformității se efectuează cel puțin o dată pe an și operatorul trebuie, în toate situațiile, să se asigure că sfera de aplicare și frecvența sunt conforme cu cele stabilite în caracterizarea de bază.

Rezultatele testelor se înscriu în registre și se păstrează pe parcursul unei perioade care va fi stabilită de statul membru în cauză.

1.3. Verificarea la fața locului

Fiecare încărcătură de deșeuri admisă într-un depozit de deșeuri face obiectul unei inspecții vizuale înainte și după descărcare. Se verifică documentația necesară.

Pentru deșeurile depozitate de un producător de deșeuri într-un depozit de deșeuri aflat sub răspunderea sa, această verificare se poate efectua la punctul de plecare al deșeurilor.

Deșeurile pot fi admise într-un depozit de deșeuri în cazul în care sunt identice cu cele care au făcut deja obiectul unei caracterizări de bază și al unei verificări a conformității și a căror descriere este menționată în documentele de însoțire. În caz contrar deșeurile nu trebuie admise.

Statele membre stabilesc cerințele privind testele de verificare la fața locului și, atunci când este cazul, metodele de testare rapidă.

La livrare se prelevează probe în mod periodic. Probele prelevate se păstrează după admiterea deșeurilor pe o perioadă de timp care va fi stabilită de statul membru în cauză (pentru cel puțin o lună; a se vedea articolul 11 litera (b) din Directiva „depozitele de deșeuri”).

2. CRITERII DE ADMITERE A DEȘEURILOR

Acest punct stabilește criteriile de admitere a deșeurilor în fiecare categorie de depozit de deșeuri, inclusiv criteriile aplicabile stocării subterane.

În anumite circumstanțe, se pot admite valori limită de până la trei ori mai mari pentru parametrii specifici prevăzuți la acest punct [alții decât carbonul organic dizolvat (COD) de la punctele 2.1.2.1, 2.2.2, 2.3.1 și 2.4.1, BTEX, PCB și uleiul mineral de la punctul 2.1.2.2, carbonul organic total (COT) și pH de la punctul 2.3.2 și pierderea la calcinare și/sau COT de la punctul 2.4.2, cu limitarea creșterii posibile a valorii limită a COT de la punctul 2.1.2.2 la o valoare cel mult dublă față de valoarea limită] în cazul în care:

- autoritatea competentă eliberează de la caz la caz o autorizație pentru anumite deșeuri necesară pentru depozitul de deșeuri în cauză, având în vedere caracteristicile acestora și împrejurimile și
- emisiile (inclusiv producții de lixiviere) de la depozitul de deșeuri, luând în considerare limitele stabilite pentru parametrii specifici corespunzători, menționați la acest punct, nu prezintă nici un risc suplimentar pentru mediu, conform rezultatelor unei evaluări a riscurilor.

Statele membre raportează Comisiei numărul anual de autorizații eliberate în temeiul prezentei dispoziții. Aceste rapoarte se prezintă Comisiei din trei în trei ani, în sensul obligației de a prezenta un raport privind punerea în aplicare a Directivei „depozitele de deșeuri”, în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 15.

Statele membre definesc criteriile de conformitate cu valorile limită menționate la prezentul punct.

2.1. Criterii de admitere în depozitele de deșeuri pentru deșeurile inerte

2.1.1. Lista deșeurilor admisibile în depozitele de deșeuri fără a fi testate, pentru deșeurile inerte

Deșeurile menționate în următoarea listă succintă sunt considerate că îndeplinesc criteriile enunțate în definiția deșeurilor inerte de la articolul 2 litera (e) din Directiva „depozitele de deșeuri” și criteriile menționate la punctul 2.1.2. Aceste deșeuri pot fi admise fără testare într-un depozit de deșeuri pentru deșeuri inerte.

Deșeurile trebuie să constituie un flux unic (dintr-o singură sursă) al aceluiași tip de deșeuri. Diferitele deșeuri menționate în această listă pot fi admise împreună, cu condiția să provină din aceeași sursă.

În cazul în care se suspectează o contaminare (rezultând din inspecția vizuală sau din cunoașterea originii deșeurilor), este necesar să se realizeze teste sau să se refuze deșeurile în cauză. În cazul în care un deșeu aparținând unei categorii incluse pe listă este contaminat sau conține alte materiale sau substanțe cum ar fi metale, azbest, materiale plastice, substanțe chimice etc., într-o proporție care crește riscul asociat acestui deșeu într-o măsură suficientă pentru a justifica eliminarea acestuia într-o altă categorie de depozite de deșeuri, acesta nu poate fi admis într-un depozit de deșeuri pentru deșeuri inerte.

În cazul în care există dubii în ceea ce privește conformitatea deșeurilor cu definiția deșeurilor inerte de la articolul 2 litera (e) din Directiva „depozitele de deșeuri” și cu criteriile menționate la punctul 2.1.2 sau în ceea ce privește o eventuală contaminare a deșeurilor, trebuie efectuate teste. În acest scop se folosesc metodele menționate la punctul 3.

Codul CED	Descriere	Restricții
1011 03	Deșeuri din materiale pe bază de fibră de sticlă	Numai fără liant organic
1501 07	Ambalaje de sticlă	
1701 01	Beton	Numai deșeuri C&D selectate (*)
1701 02	Cărămizi	Numai deșeuri C&D selectate (*)
1701 03	Țigle și materiale ceramice	Numai deșeuri C&D selectate (*)
1701 07	Amestecuri de beton, cărămizi, țigle și materiale ceramice	Numai deșeuri C&D selectate (*)
1702 02	Sticlă	
1705 04	Pământ și pietre	Cu excepția solului vegetal și a turbei; cu excepția pământului și pietrelor din situri contaminate
1912 05	Sticlă	
2001 02	Sticlă	Numai sticla colectată separat
2002 02	Pământ și pietre	Numai din deșeuri din grădini și parcuri; cu excepția solului vegetal și a turbei

(*) Deșeurile selectate de la construcții și demolări (deșeuri C&D): cu conținuturi scăzute de alte tipuri de materiale (cum ar fi metale, materiale plastice, substanțe organice, lemn, cauciuc etc.). Originea acestor deșeuri trebuie să fie cunoscută.

- Nici un deșeu din C&D provenit din construcții contaminate cu substanțe periculoase anorganice sau organice, de exemplu, datorită proceselor de producție utilizate în construcții, a poluării solului, a depozitării și utilizării pesticidelor sau a altor substanțe periculoase etc., cu condiția să se demonstreze în mod clar că clădirea demolată nu a fost poluată în mod semnificativ.
- Nici un deșeu C&D provenit din construcții tratate, acoperite sau vopsite cu materiale care conțin substanțe periculoase în cantități semnificative.

Deșeurile care nu sunt incluse pe această listă trebuie să facă obiectul unor teste, în conformitate cu punctul 1, pentru a se stabili dacă îndeplinesc criteriile de admitere în depozitele de deșeuri pentru deșeurile inerte definite la punctul 2.1.2.

2.1.2. Valorile limită pentru deșeurile care pot fi acceptate în depozitele de deșeuri pentru deșeurile inerte

2.1.2.1. Valori limită de lixiviere

Se aplică următoarele valori limită de lixiviere deșeurilor care pot fi admise în depozitele de deșeuri pentru deșeurile inerte; acestea se calculează în termeni de eliberare totală, pe baza unei proporții lichid-solid (L/S) de 2 l/kg și 10 l/kg; acestea sunt direct exprimate în mg/l în coloana C_0 (primul eluat din testul de percolare, cu un raport L/S = 0,1 l/kg). Statele membre stabilesc metodele de testare (a se vedea punctul 3) și valorile limită corespunzătoare care ar trebui folosite, dintre cele care sunt menționate în tabel.

Compus	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C_0 (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
As	0,1	0,5	0,06
Ba	7	20	4
Cd	0,03	0,04	0,02
Cr total	0,2	0,5	0,1

Compus	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C ₀ (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
Cu	0,9	2	0,6
Hg	0,003	0,01	0,002
Mo	0,3	0,5	0,2
Ni	0,2	0,4	0,12
Pb	0,2	0,5	0,15
Sb	0,02	0,06	0,1
Se	0,06	0,1	0,04
Zn	2	4	1,2
Cloruri	550	800	460
Fluoruri	4	10	2,5
Sulfai	560 (*)	1 000 (*)	1 500
Indice fenolic	0,5	1	0,3
COD (**)	240	500	160
STD (***)	2 500	4 000	—

(*) În cazul în care deșeurile nu respectă aceste valori pentru sulfat, acesta poate fi încă considerat conform cu criteriile de admitere dacă lixivierea nu depășește următoarele valori: 1 500 mg/l de C₀ la o proporție L/S = 0,1 l/kg și 6 000 mg/kg la o proporție L/S = 10 l/kg. Este necesară utilizarea unui test de percolare pentru a determina valoarea limită atunci când L/S = 0,1 l/kg în condițiile de echilibru inițial; valoarea corespunzătoare la L/S = 10 l/kg poate fi determinată printr-un test de lixiviere pe lot, fie printr-un test de percolare în condiții apropiate de cele de echilibru local.

(**) În cazul în care deșeurile nu respectă valorile indicate pentru carbon organic dizolvat COD la propria valoare a pH-ului, acesta poate de asemenea să facă obiectul unui test cu un raport L/S = 10 l/kg și cu un pH cuprins între 7,5 și 8,0. Deșeurile pot fi considerate conform cu criteriile de admitere pentru COD în cazul în care rezultatul acestei determinări nu depășește 500 mg/kg (este disponibil un proiect de metodă bazat pe prenorma europeană nr. 14429).

(***) Valorile corespunzătoare pentru solide totale dizolvate (STD) pot fi folosite în locul valorilor stabilite pentru sulfat și clorură.

2.1.2.2. Valori limită pentru conținutul total de parametri organici

Pe lângă valorile limită de lixiviere menționate la punctul 2.1.2.1, deșeurile inerte trebuie să respecte următoarele valori limită suplimentare:

Parametru	Valoare mg/kg
COT (carbon organic total)	30 000 (*)
BTEX (benzen, toluen, etilbenzen și xileni)	6
PCB (policlorobifenili, 7 congeneri)	1
Ulei mineral (C10-C40)	500
HPA (hidrocarburi policiclice aromatice)	Statele membre stabilesc valoarea limită

(*) Pentru soluri, autoritatea competentă poate admite o valoare limită mai ridicată, cu condiția ca valoarea limită de 500 mg/kg să fie respectată pentru COD la L/S = 10 l/kg, fie la pH-ul solului, fie la o valoare a pH-ului între 7,5 și 8,0.

2.2. Criterii de admitere în depozitele de deșeuri pentru deșeurile nepericuloase

Statele membre pot crea subcategoriile de depozite de deșeuri pentru deșeurile nepericuloase.

În prezenta anexă, valorile limită stabilite privesc numai deșeurile nepericuloase care sunt depozitate în aceeași unitate ca și deșeurile periculoase stabile și nereactive.

2.2.1. Deșeuri care pot fi admise în depozitele de deșeuri pentru deșeuri nepericuloase fără a fi testate

Deșeurile urbane în sensul definiției de la articolul 2 litera (b) din Directiva „depozitele de deșeuri” care sunt clasificate ca nepericuloase la capitolul 20 din lista europeană a deșeurilor, fracțiunile nepericuloase de deșeuri menajere colectate separat și materialele nepericuloase de aceeași natură având alte origini pot fi admise fără testare în depozitele de deșeuri pentru deșeuri nepericuloase.

Deșeurile nu pot fi admise în cazul în care nu au fost supuse unui tratament prealabil, în conformitate cu articolul 6 litera (a) din Directiva „depozitele de deșeuri” sau în cazul în care sunt contaminate într-o măsură care sporește riscul asociat deșeurilor destul de mult pentru a se justifica eliminarea acestora în alte depozite de deșeuri.

Acestea nu pot fi admise în aceleași unități în care sunt acceptate deșeurile periculoase stabile și nereactive, în conformitate cu articolul 6 litera (c) punctul (iii) din Directiva „depozitele de deșeuri”.

2.2.2. Valori limită pentru deșeurile nepericuloase

Următoarele valori limită se aplică deșeurilor nepericuloase granulate admise în aceeași unitate ca și deșeurile periculoase stabile și nereactive; valorile de eliberare totală se calculează fie pentru $L/S = 2$ sau pentru $L/S = 10$ l/kg; C_0 este direct exprimat în mg/l (primul eluat din testul de percolare cu $L/S = 0,1$ l/kg). Deșeurile granulate cuprind toate deșeurile care nu sunt monolitice. Statele membre stabilesc metodele de testare (a se vedea punctul 3) și valorile limită corespunzătoare care ar trebui folosite, dintre cele incluse în tabel.

Compuși	$L/S = 2$ l/kg	$L/S = 10$ l/kg	C_0 (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
As	0,4	2	0,3
Ba	30	100	20
Cd	0,6	1	0,3
Cr total	4	10	2,5
Cu	25	50	30
Hg	0,05	0,2	0,03
Mo	5	10	3,5
Ni	5	10	3
Pb	5	10	3
Sb	0,2	0,7	0,15
Se	0,3	0,5	0,2
Zn	25	50	15
Clorură	10 000	15 000	8 500

Compuși	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C ₀ (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
Fluorură	60	150	40
Sulfat	10 000	20 000	7 000
COD (*)	380	800	250
STD (**)	40 000	60 000	—

(*) În cazul în care deșeurile nu respectă valorile indicate pentru COD la propria valoare a pH-ului, acesta poate de asemenea să facă obiectul unui test cu un raport L/S = 10 l/kg și un pH cuprins între 7,5 și 8,0. Deșeurile pot fi considerate conform cu criteriile de admitere pentru COD în cazul în care rezultatul acestei determinări nu depășește 800 mg/kg (este disponibil un proiect de metodă bazat pe prenorma europeană nr. 14429).

(**) Valorile corespunzătoare pentru STD pot fi folosite în locul valorilor stabilite pentru sulfat și clorură.

Statele membre stabilesc criterii pentru deșeurile monolitice astfel încât să asigure pentru aceste deșeurile același nivel de protecție a mediului precum cel garantat de valorile limită menționate mai sus.

2.2.3. Deșeurile de ghips

Materialele nepericuloase pe bază de ghips ar trebui eliminate numai în depozitele de deșeurile pentru deșeurile nepericuloase, în unități în care nici un deșeu biodegradabil nu este admis. Valorile limită stabilite la punctele 2.3.1 și 2.3.2 pentru COT și COD se aplică deșeurilor depozitate cu materiale pe bază de ghips.

2.3. Criterii de admitere a deșeurilor periculoase în depozite de deșeurile pentru deșeurile nepericuloase, în conformitate cu articolul 6 litera (c) punctul (iii)

Prin deșeu „stabil și nereactiv” se înțelege un deșeu al cărui comportament la lixiviere nu evoluează în mod defavorabil pe termen lung, în anumite condiții de depozitare a deșeurilor sau în cazul unor accidente previzibile:

- prin evoluția deșeurii ca atare (de exemplu prin biodegradare);
- sub efectul condițiilor ambiante pe termen lung (de exemplu, apă, aer, temperatură, constrângeri mecanice);
- sub efectul altor deșeurile (în special produși din deșeurile cum ar fi levigații și gazele).

2.3.1. Valorile limită de lixiviere

Valorile limită de lixiviere stabilite mai jos se aplică deșeurilor periculoase granulate admisibile în depozitele de deșeurile pentru deșeurile nepericuloase; valorile de eliberare totală se calculează fie pentru L/S = 2 l/kg, fie pentru L/S = 10 l/kg; C₀ (primul eluat din testul de percolare cu L/S = 0,1 l/kg) este direct exprimat în mg/l. Deșeurile granulate cuprind toate deșeurile care nu sunt monolitice. Statele membre stabilesc metodele de testare și valorile limită corespunzătoare care ar trebui aplicate, dintre cele menționate în tabel.

Compuși	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C ₀ (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
As	0,4	2	0,3
Ba	30	100	20
Cd	0,6	1	0,3
Cr total	4	10	2,5

Compuși	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C ₀ (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
Cu	25	50	30
Hg	0,05	0,2	0,03
Mo	5	10	3,5
Ni	5	10	3
Pb	5	10	3
Sb	0,2	0,7	0,15
Se	0,3	0,5	0,2
Zn	25	50	15
Clorură	10 000	15 000	8 500
Fluorură	60	150	40
Sulfat	10 000	20 000	7 000
COD (*)	380	800	250
STD (**)	40 000	60 000	—

(*) În cazul în care deșeurile nu respectă valorile menționate pentru COD la propria valoare a pH-ului, acesta poate de asemenea să facă obiectul unui test cu un raport L/S = 10 l/kg și cu un pH cuprins între 7,5 și 8,0. Deșeurile pot fi considerate conform cu criteriile de admitere pentru COD în cazul în care rezultatul acestei determinări nu depășește 800 mg/kg (este disponibil un proiect de metodă bazat pe prenorma europeană nr. 14429).

(**) Valorile pentru STD pot fi de asemenea folosite în locul valorilor stabilite pentru sulfat și clorură.

Statele membre stabilesc criterii pentru deșeurile monolitice, astfel încât să asigure pentru aceste deșeurile același nivel de protecție a mediului precum cel garantat de valorile limită menționate mai sus.

2.3.2. Alte criterii

Pe lângă valorile limită de lixiviere stabilite la punctul 2.3.1, deșeurile granulate trebuie să respecte următoarele criterii suplimentare:

Parametru	Valoare
COT (carbon organic total)	5 % (*)
pH	Minimum 6
CNA (capacitate de neutralizare a acizilor)	Trebuie evaluată

(*) În cazul în care se depășește această valoare, autoritatea competentă poate admite o valoare limită mai ridicată, cu condiția ca valoarea limită de 800 mg/kg să fie respectată pentru COD la pH-ul propriu al materialului sau pentru un pH cuprins între 7,5 și 8,0.

Statele membre trebuie să stabilească criterii care să asigure că acest tip de deșeurile va avea o stabilitate fizică și o capacitate portantă suficiente.

Statele membre stabilesc criterii pentru a garanta stabilitatea și nereactivitatea deșeurilor monolitice periculoase admise în depozitele de deșeurile pentru deșeurile nepericuloase.

2.3.3. *Deșeuri de azbest*

Materialele de construcții care conțin azbest și celelalte deșeuri de azbest corespunzătoare pot fi admise în depozitele de deșeuri pentru deșeuri nepericuloase fără a fi testate, în conformitate cu articolul 6 litera (c) punctul (iii) din Directiva „depozitele de deșeuri”.

Depozitele de deșeuri care primesc materiale de construcții conținând azbest și alte deșeuri de azbest corespunzătoare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- deșeurile să nu conțină substanțe periculoase altele decât azbestul aglomerat, incluzând fibrele aglomerate cu un liant sau ambalate în plastic;
- depozitul de deșeuri să accepte numai materiale de construcții cu conținut de azbest și alte deșeuri corespunzătoare din azbest. Aceste deșeuri pot fi de asemenea antrepozitate într-o unitate diferită, într-un depozit de deșeuri pentru deșeurile nepericuloase, în cazul în care unitatea este suficient de bine izolată;
- pentru evitarea dispersiei fibrelor, zona de depozitare să fie acoperită în fiecare zi și înainte de fiecare operațiune de compactare cu materiale adecvate și, în cazul în care deșeurile nu sunt ambalate, aceasta este irigată cu regularitate;
- depozitul de deșeuri sau unitatea să fie acoperite cu o învelitoare finală pentru a evita dispersia fibrelor;
- depozitul de deșeuri sau unitatea nu trebuie să facă obiectul nici unei operațiuni susceptibile de a antrena o eliberare de fibre (de exemplu prin perforarea unor găuri);
- după închiderea depozitului de deșeuri sau a unității, se păstrează un plan care să indice amplasamentul deșeurilor de azbest;
- să se ia măsuri adecvate după închiderea depozitului de deșeuri, pentru a limita eventualele utilizări ale solului, în scopul de a evita orice contact uman cu deșeurile.

Pentru depozitele de deșeuri care primesc numai materiale de construcții cu conținut de azbest, cerințele stabilite la anexa I punctele 3.2 și 3.3 din Directiva „depozitele de deșeuri” pot fi reduse în cazul în care se îndeplinesc condițiile enunțate mai sus.

2.4. **Criterii de admitere a deșeurilor în depozitele de deșeuri pentru deșeurile periculoase**2.4.1. *Valori limită de lixiviere*

Valorile limită de lixiviere stabilite mai jos se aplică deșeurilor granulate admisibile în depozitele de deșeuri pentru deșeurile periculoase; valorile de eliberare totală se calculează pentru $L/S = 2$ l/kg și pentru $L/S = 10$ l/kg; C_0 (primul eluat din testul de percolare cu $L/S = 0,1$ l/kg) este direct exprimat în mg/l. Deșeurile granulate cuprind toate deșeurile care nu sunt monolitice. Statele membre stabilesc metodele de testare și valorile limită corespunzătoare care ar trebui utilizate, dintre cele menționate în tabel.

Compuși	$L/S = 2$ l/kg	$L/S = 10$ l/kg	C_0 (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
As	6	25	3
Ba	100	300	60
Cd	3	5	1,7
Cr total	25	70	15
Cu	50	100	60
Hg	0,5	2	0,3
Mo	20	30	10
Ni	20	40	12
Pb	25	50	15

Compuși	L/S = 2 l/kg	L/S = 10 l/kg	C ₀ (test de percolare)
	Substanță uscată în mg/kg	Substanță uscată în mg/kg	mg/l
Sb	2	5	1
Se	4	7	3
Zn	90	200	60
Clorură	17 000	25 000	15 000
Fluorură	200	500	120
Sulfat	25 000	50 000	17 000
COD (*)	480	1 000	320
STD (**)	70 000	100 000	—

(*) În cazul în care deșeurile nu respectă valorile indicate pentru COD la propria valoare a pH-ului, acesta poate de asemenea să facă obiectul unui test cu un raport L/S = 10 l/kg și cu un pH cuprins între 7,5 și 8,0. Deșeurile pot fi considerate conform cu criteriile de admitere pentru COD în cazul în care rezultatul acestei determinări nu depășește 1 000 mg/kg (este disponibil un proiect de metodă bazat pe prenorma europeană nr. 14429).

(**) Valorile pentru STD pot fi de asemenea folosite în locul valorilor stabilite pentru sulfat și clorură.

Statele membre stabilesc criterii pentru deșeurile monolitice, astfel încât să asigure pentru aceste deșeurile același nivel de protecție a mediului decât cel garantat de valorile limită menționate mai sus.

2.4.2. Alte criterii

Pe lângă valorile limită de lixiviere prevăzute la punctul 2.4.1, deșeurile periculoase trebuie să respecte următoarele criterii suplimentare:

Parametru	Valoare
Pierdere prin calcinare (*)	10 %
COT (**)	6 % (**)
CAN (capacitate de neutralizare a acizilor)	Trebuie evaluată

(*) Este necesar să se utilizeze fie pierderea la calcinare, fie COT.

(**) În cazul în care această valoare este depășită, autoritatea competentă poate admite o valoare limită mai ridicată cu condiția ca valoarea limită de 1 000 mg/kg pentru COD să fie respectată pentru L/S = 10 l/kg, fie la pH-ul propriu al deșeurilor, fie la o valoare a pH-ului situată între 7,5 și 8,0.

2.5. Criterii pentru stocarea subterană

Pentru admiterea deșeurilor în stocarea subterană trebuie efectuată o evaluare specifică a siguranței sitului în cauză, în conformitate cu anexa A. Un deșeu poate fi admis numai în cazul în care este compatibil cu evaluarea specifică a siguranței sitului.

Numai deșeurile care îndeplinesc criteriile prevăzute la punctul 2.1 pot fi admise în stocările subterane pentru deșeurile inerte.

Numai deșeurile care îndeplinesc criteriile prevăzute la punctul 2.2 sau 2.3 pot fi admise în stocările subterane pentru deșeurile nepericuloase.

Numai deșeurile compatibile cu evaluarea specifică a siguranței sitului în cauză pot fi admise într-o stocare subterană pentru deșeurile periculoase. În acest caz nu se aplică criteriile prevăzute la punctul 2.4. Cu toate acestea, deșeurile trebuie să fie supuse procedurii de admitere definită la punctul 1.

3. METODE DE PRELEVARE DE PROBE ȘI DE TESTARE

Prelevările de probe și testările pentru caracterizarea de bază și verificarea conformității se efectuează de către persoane și organisme independente și calificate. Laboratoarele trebuie să aibă o experiență dovedită în domeniul testelor și analizelor privind deșeurile și trebuie să dispună de un sistem eficient de asigurare a calității.

Statele membre pot hotărî ca:

1. prelevarea de probe să poată fi efectuată de către producătorii de deșeuri sau de către exploatanți cu condiția ca organisme independente și calificate să exercite o supraveghere suficientă pentru ca obiectivele din prezenta decizie să fie atinse;
2. testele privind deșeurile pot fi efectuate de către producătorii de deșeuri sau de către exploatanți în cazul în care aceștia au instituit un sistem adecvat de asigurare a calității care include verificări periodice realizate în mod independent.

Cât timp nu se va stabili un standard CEN ca normă europeană (NE) oficială, statele membre vor folosi standarde sau proceduri naționale sau proiectul de standard CEN la intrarea acestuia în etapa prEN.

Se vor folosi următoarele metode.

Prelevare de probe

Pentru prelevarea de probe din deșeuri realizată pentru caracterizarea de bază, verificarea conformității și verificarea la fața locului, se va elabora un plan de prelevare de probe în conformitate cu partea 1 din standardul privind prelevarea de probe elaborat în prezent de CEN.

Proprietăți generale ale deșeurilor

EN 13137	Determinarea COT în deșeuri, nămoluri și sedimente
prEN 14346	Calcularea conținutului de substanță uscată prin determinarea reziduurilor uscate sau a conținutului de apă

Teste de lixiviere

prEN 14405	Test al comportamentului la lixiviere – test de percolare în sens ascendent (test de percolare în sens ascendent pentru constituenții anorganici)
EN 12457/1-4	Lixiviere – Test de conformitate pentru lixivierea deșeurilor fragmentate și a nămolurilor partea 1: L/S = 2 l/kg și granulometrie < 4 mm partea 2: L/S = 10 l/kg și granulometrie < 4 mm partea 3: L/S = 2 l/kg și 8 l/kg și granulometrie < 4 mm partea 4: L/S = 10 l/kg și granulometrie < 10 mm

Digestia deșeurilor netratate

EN 13657	Digestie în vederea determinării ulterioare a părții elementelor solubile în apă tare conținute în deșeuri (această digestie parțială a deșeurilor solide se realizează înainte de analiza elementară, matricea de silicat rămânând intactă)
EN 13656	Digestia asistată cu microunde cu un amestec de acid fluorhidric (HF), azotic (HNO ₃) și clorhidric (HCl) pentru determinarea ulterioară a elementelor conținute în deșeuri (digestia totală a deșeurilor solide realizată înainte de analiza elementară)

Analiză

ENV 12506	Analiza eluațiilor – Determinarea pH-ului și a dozajului de As, Ba, Cd, Cl, Co, Cr, CrVI, Cu, Mo, Ni, No ₂ , Pb, S total, SO ₄ , V și Zn (analiza constituenților anorganici ai deșeurilor solide și/sau ai eluațiilor acestora; macroelemente, microelemente și oligoelemente)
ENV 13370	Analiza chimică a eluațiilor – Determinarea amoniului, AOX, conductivitate, Hg, indice fenolic, COT, CN ușor liberabile, F [analiza constituenților anorganici ai deșeurilor solide și/sau ai eluațiilor acestora (anioni)]
prEN 14039	Determinarea conținutului de hidrocarburi prin cromatografie în fază gazoasă din gama C10-C40

Această listă va fi modificată atunci când vor fi disponibile alte standarde CEN.

Metodele aplicate testelor și analizelor pentru care metodele CEN nu sunt (încă) disponibile trebuie să fie aprobate de autoritățile competente.

Anexa A

EVALUAREA SIGURANȚEI PENTRU ADMITEREA DEȘEURILOR ÎN STOCAREA SUBTERANĂ

1. PRINCIPII DE SIGURANȚĂ PENTRU STOCAREA SUBTERANĂ: TOATE TIPURILE DE STOCARE

1.1. **Importanța barierei geologice**

Izolarea deșeurilor față de biosferă este obiectivul fundamental pentru eliminarea finală a deșeurilor prin stocarea subterană. Deșeurile, bariera geologică și cavitățile, inclusiv orice structură artificială constituie un sistem care, împreună cu toate celelalte aspecte tehnice, trebuie să îndeplinească cerințele corespunzătoare.

Pentru a răspunde cerințelor din Directiva-cadru privind apa (2000/60/CE), este necesar să se demonstreze siguranța pe termen lung a instalației (a se vedea punctul 1.2.7). Articolul 11 alineatul (3) litera (j) din Directiva 2000/60/CE stabilește o interdicție generală a evacuării directe a poluanților în apele subterane. Articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Directiva 2000/60/CE prevede că statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea stării tuturor maselor de apă subterană.

1.2. **Evaluarea riscurilor specifice sitului**

Evaluarea riscurilor presupune identificarea:

- pericolului (în acest caz deșeurile depozitate);
- receptorilor (în acest caz biosfera și posibil apele subterane);
- căile prin care substanțele din deșeuri pot ajunge în biosferă;
- evaluarea impactului substanțelor care ar putea ajunge în biosferă.

Criteriile de admitere în stocarea subterană trebuie în special să fie legate de analiza rocii gazdă, astfel încât să se confirme că nu se aplică nici una din condițiile referitoare la siturile definite la anexa I la Directiva „depozitele de deșeuri” (cu excepția anexei I punctele 2, 3, 4 și 5).

Criteriile de admitere în stocarea subterană pot fi definite numai pe baza condițiilor locale. Prin urmare trebuie să se demonstreze că orizontul geologic este de natură să permită stocarea, și anume să se evalueze riscurile legate de izolare, luând în considerare sistemul general de deșeuri, structurile și cavitățile artificiale, precum și roca corpului gazdă.

Evaluarea specifică a riscurilor legate de situl de instalare trebuie efectuată în același timp pentru fazele de exploatare și de exploatare ulterioară. Pe baza acestor evaluări se definesc măsurile de control și siguranță necesare, precum și criteriile de admitere.

Se pregătește o analiză integrată a evaluării performanței; această analiză cuprinde în special:

1. o evaluare geologică;
2. o evaluare geomecanică;
3. o evaluare hidrogeologică;
4. o evaluare geochimică;
5. o evaluare a impactului asupra biosferei;
6. o evaluare a etapei de exploatare;
7. o evaluare pe termen lung;
8. o evaluare a impactului tuturor instalațiilor situate la suprafața sitului.

1.2.1. *Evaluarea geologică*

Sunt necesare cercetări sau o cunoaștere aprofundată a datelor geologice ale sitului. Acest lucru cuprinde studii și analize privind tipurile de roci, solurile și topografia. Evaluarea geologică ar trebui să demonstreze adecvarea sitului pentru o stocare subterană. Trebuie în special să se studieze amplasamentul, frecvența și structura oricărei deficiențe sau fracturi observate în straturile geologice înconjurătoare și potențialul impact al unei activități seismice asupra acestor structuri. Trebuie de asemenea luate în calcul celelalte amplasamente posibile pentru sit.

1.2.2. Evaluarea geomecanică

Trebuie să se demonstreze stabilitatea cavitațiilor prin studii și evaluări corespunzătoare. Deșeurile stocate sunt luate în considerare în această evaluare. Este necesar să se analizeze sistematic procesele iar această analiză să se sprijine pe o documentație.

Demonstrația ar trebui să cuprindă următoarele aspecte:

1. în timpul și după formarea cavitațiilor, nu ar trebui să se producă nici o deformare importantă susceptibilă să afecteze punerea în aplicare a stocării subterane sau să ofere o cale către biosferă în cavitatea propriu-zisă sau sa suprafața pământului;
2. rezistența la deformarea cavitații suficientă pentru a preveni prăbușirea pe parcursul exploatării;
3. materialele antrepozitate trebuie să aibă stabilitatea necesară compatibilă cu proprietățile geomecanice ale rocii gazdă.

1.2.3. Evaluarea hidrogeologică

Este necesar un studiu aprofundat al proprietăților hidrogeologice pentru a evalua configurația fluxului apelor subterane în straturile înconjurătoare, pe baza informațiilor privind conductivitatea hidrolică a rocii, a fracturilor și a gradientilor hidraulici.

1.2.4. Evaluarea geochimică

Este necesar un studiu aprofundat al rocii și al compoziției apelor subterane pentru a evalua compoziția actuală a apelor subterane și a posibilei evoluții a acestora în timp, natura și cantitatea de minereuri care astupă fracturile, precum și o descriere mineralogică cantitativă a rocii gazdă. Este necesar să se evalueze impactul și variabilitatea asupra sistemului geochimic.

1.2.5. Evaluarea impactului asupra biosferei

Este necesar să se realizeze un studiu privind posibilul impactul al stocării subterane asupra biosferei. Trebuie realizate studii de referință pentru a defini nivelul substanțelor în cauză în mediul natural local.

1.2.6. Evaluarea etapei de exploatare

Pentru etapa de exploatare, analiza trebuie să demonstreze următoarele aspecte:

1. stabilitatea cavitațiilor, menționată deja la punctul 1.2.2;
2. absența riscului inacceptabil de deschidere a unei căi de transfer între deșeuri și biosferă;
3. absența riscului inacceptabil, susceptibil să afecteze funcționarea instalației.

La demonstrarea siguranței în timpul etapei de exploatare trebuie efectuată o analiză sistematică a instalației pe baza datelor specifice privind inventarul deșeurilor, gestionarea instalației și programul de activități. Este necesar să se demonstreze că deșeurile nu vor provoca în rocă nici o reacție chimică sau fizică care ar putea afecta rezistența și etanșeitățile acestora sau care ar putea reprezenta un pericol pentru depozitarea în sine. Din aceste motive, pe lângă deșeurile interzise de articolul 5 alineatul (3) din Directiva „depozitele de deșeuri”, nu trebuie să fie acceptate deșeurile susceptibile de combustie spontană în condițiile de stocare prevăzute (temperatură, umiditate), produșii gazoși, deșeurile volatile, deșeurile colectate sub formă de amestecuri neidentificate.

Trebuie identificate acele incidente care ar putea crea o cale de transfer între deșeuri și biosferă în etapa de exploatare. Este necesar să se rezume și să se clasifice diferitele tipuri de riscuri operaționale potențiale, în categorii specifice. Posibilele efecte ale acestora trebuie să facă obiectul unei evaluări. Este necesar să se demonstreze absența riscului inacceptabil pentru o operare corespunzătoare. Trebuie să se prevadă măsuri de urgență.

1.2.7. Evaluarea pe termen lung

Pentru îndeplinirea obiectivelor unei depozitări durabile a deșeurilor în depozitele de deșeuri, evaluarea riscurilor trebuie realizată pe termen lung. Este necesar să se asigure că nu se va crea nici o cale de transfer către biosferă pe termen lung, după exploatarea sitului de stocare subterană.

Protecțiile depozitului subteran (de exemplu, calitatea deșeurilor, structurile artificiale, lucrările de consolidare și de obturare a puțurilor și a forajelor), performanța rocii gazdă, straturile înconjurătoare și stratul superior trebuie să facă obiectul unei evaluări cantitative pe termen lung și al unei evaluări fondate pe date specifice sitului sau pe ipoteze suficient de largi. Trebuie luate în considerare condițiile geochimice și hidrogeologice cum ar fi fluxul apelor subterane (a se vedea punctele 1.2.3 și 1.2.4), eficiența barierelor, atenuarea naturală, precum și lixivierea deșeurilor depozitate.

Este necesar să se demonstreze siguranța pe termen lung a sitului de depozitare subterană, printr-o evaluare a siguranței care să cuprindă o descriere a stării inițiale a sitului la un moment dat (de exemplu, la momentul închiderii), însoțită de un scenariu care să descrie evoluțiile majore care se estimează că se vor produce în timp geologic. În cele din urmă, trebuie evaluate consecințele emisiilor substanțelor în cauză în urma stocării subterane, în sensul diferitelor scenarii care reflectă posibila evoluție pe termen lung a biosferei, geosferei și a sitului de stocare subteran.

Căptușeala containerelor și a cavităților nu trebuie luată în considerare la evaluarea riscurilor pe termen lung prezentate de depozitele de deșeuri, datorită duratei de viață limitate a acestora.

1.2.8. Evaluarea impactului asupra instalațiilor de recepție la suprafață

Chiar în cazul în care deșeurile aduse pe sit sunt destinate stocării subterane, acestea sunt descărcate, controlate și probabil stocate la suprafață înainte de a ajunge la destinația lor finală. Instalațiile de recepție trebuie proiectate și exploatate astfel încât să se prevină orice afectare a sănătății umane și a mediului local. Acestea trebuie să îndeplinească aceleași condiții ca și orice altă instalație de recepție a deșeurilor.

1.2.9. Evaluarea altor riscuri

Pentru a asigura protecția lucrătorilor, deșeurile trebuie depozitate în stocarea subterană numai în cazul în care acest sit este separat de în mod sigur de activitățile miniere. Deșeurile nu trebuie acceptate în cazul în care conțin sau ar putea produce substanțe periculoase susceptibile să aducă atingere sănătății umane, de exemplu germeni patogeni ai bolilor transmisibile.

2. CRITERII DE ADMITERE ÎN STOCAREA SUBTERANĂ APLICABILE TUTUROR TIPURILOR DE STOCĂRI SUBTERANE

2.1. Deșeuri excluse

În conformitate cu punctele 1.2.1-1.2.8, deșeurile care ar putea suporta transformări fizice, chimice sau biologice nedorite după depozitare nu trebuie să fie eliminate în stocarea subterană. Deșeurile în cauză sunt următoarele:

- (a) deșeurile menționate la articolul 5 alineatul (3) din Directiva „depozitele de deșeuri”;
- (b) deșeurile și containerele acestora care ar putea reacționa în contact cu apa sau cu roca gazdă în condițiile de stocare, producând:
  - o modificare a volumului;
  - producerea de substanțe sau gaze autoinflamabile, toxice sau explozive sau
  - orice altă reacție care ar putea pune în pericol siguranța operațională și/sau integritatea barierei.
 Deșeurile care ar putea reacționa între ele trebuie definite și clasificate în grupuri de compatibilitate; în momentul stocării, diferitele grupuri de compatibilitate trebuie separate fizic;
- (c) deșeurile biodegradabile;
- (d) deșeurile cu miros puternic;
- (e) deșeurile care pot produce un amestec aer-gaz toxic sau exploziv. Este vorba în special de deșeurile care dau naștere la:
  - concentrații de gaz toxic datorită presiunilor parțiale ale componentilor lor;
  - concentrații cu 10 % mai mari decât concentrația corespunzătoare limitei inferioare de explozie, atunci când acestea sunt saturate în interiorul unui container;
- (f) deșeurile cu insuficientă stabilitate, luând în considerare condițiile geomecanice;
- (g) deșeurile autoinflamabile sau susceptibile de autoaprindere în condițiile de stocare, producții gazoși, deșeurile volatile, deșeurile colectate sub formă de amestecuri neidentificate;
- (h) deșeurile care conțin sau care ar putea genera germeni patogeni ai unor boli transmisibile [caz prevăzut deja la articolul 5 alineatul (3) litera (c) din Directiva „depozitele de deșeuri”].

2.2. Lista deșeurilor admisibile în stocarea subterană

Deșeurile inerte, precum și deșeurile periculoase și nepericuloase care nu intră sub incidența punctelor 2.1 și 2.2 pot fi admise în stocarea subterană.

Statele membre pot redacta liste cu deșeurile care pot fi admise în instalațiile de stocare subterană, în conformitate cu categoriile prevăzute la articolul 4 din Directiva „depozitele de deșeuri”.

2.3. Evaluarea specifică a riscurilor sitului

Acceptarea deșeurilor într-un sit anume trebuie să facă obiectul unei evaluări a riscurilor specifice acestui sit.

Evaluarea specifică descrisă la punctul 1.2 pentru deșeurile admisibile în stocarea subterană trebuie să demonstreze că nivelul de izolare față de biosferă este acceptabil. Criteriile trebuie îndeplinite luând în considerare condițiile de depozitare.

2.4. Condiții de admitere

Deșeurile pot fi antrepozitate într-o stocare subterană numai în cazul în care situl este separat în mod sigur de activitățile miniere.

Deșeurile care ar putea reacționa între ele trebuie definite și clasificate în grupuri de compatibilitate; diferitele grupuri de compatibilitate trebuie separate fizic în momentul stocării.

3. CONSIDERAȚII SUPLIMENTARE: MINELE DE SARE

3.1. Importanța barierei geologice

Principiile de siguranță privind minele de sare acordă un dublu rol rocii care înconjoară deșeurile:

- acționează ca rocă gazdă în care sunt încapsulate deșeurile;
- împreună cu straturile impermeabile de rocă de deasupra și de dedesubt (de exemplu, anhidrit), acționează ca o barieră geologică menită să împiedice apele subterane să se infiltreze în depozitul de deșeuri și, după caz, de a opri efectiv ieșirea lichidelor și a gazelor din situl de depozitare a deșeurilor. Atunci când această barieră geologică este găurită de puțuri și de foraje, acestea din urmă trebuie închise în timpul funcționării instalațiilor, pentru a preveni pătrunderea apei și trebuie închise ermetic atunci când depozitul de deșeuri subteran nu mai este exploatat. În cazul în care extracția mineralelor continuă după închiderea depozitului de deșeuri, zona de eliminare trebuie sigilată printr-un baraj hidrolic impermeabil, construit luând în considerare presiunea hidrolică efectivă calculată în funcție de adâncime, astfel încât apa care s-ar putea infiltra în mina aflată încă în exploatare să nu poată pătrunde până în zona depozitului de deșeuri;
- în minele de sare, se consideră că sarea asigură o izolare totală. Prin urmare, deșeurile pot intra în contact cu biosfera numai în cazul în care are loc un accident sau un eveniment geologic, cum ar fi o mișcare a scoarței terestre sau un fenomen de eroziune (asociat, de exemplu, cu creșterea nivelului mării). Este puțin probabil ca deșeurile să se modifice în timpul stocării, iar consecințele unor asemenea scenarii ar trebui avute în vedere.

3.2. Evaluarea pe termen lung

Siguranța pe termen lung a stocării subterane într-o rocă salină trebuie demonstrată în principal prin desemnarea acestei roci ca rocă barieră. Roca salină îndeplinește cerința de a fi impermeabilă la gaze și lichide, de a putea încapsula deșeurile datorită comportamentului său convergent și de izolare totală a deșeurilor la sfârșitul procesului de transformare.

Prin urmare, comportamentul convergent al rocii nu este incompatibil cu cerința de stabilitate a cavitațiilor în timpul etapei operaționale. Stabilitatea este importantă pentru a garanta siguranța de funcționare a instalațiilor și pentru a menține integritatea barierei geologice fără limită temporală, cu scopul de a asigura o protecție constantă a biosferei. Deșeurile trebuie izolate în permanență de biosferă. Tasarea controlată a stratului superior sau alte defecte previzibile pe termen lung sunt acceptabile numai în cazul în care se poate demonstra că aceste transformări nu vor antrena rupturi, că se va menține integritatea barierei și că nu se va forma nici o cale susceptibilă să antreneze un contact între apă și deșeuri sau o migrare a deșeurilor sau a compușilor acestora spre biosferă.

4. CONSIDERAȚII SUPLIMENTARE: ROCA DURĂ

Prin „stocarea la adâncime în roca dură” se înțelege stocarea subterană la câteva sute de metri adâncime, „roca dură” incluzând diferite roci magmatice (de exemplu, granit sau gnais), precum și roci sedimentare, cum ar fi calcarul și gresia.

4.1. Principiile de siguranță

Stocarea la adâncime în roca dură este o cale previzibilă de a se evita transmiterea responsabilității deșeurilor către generațiile viitoare, deoarece structurile de acest tip trebuie să fie pasive și să nu necesite întreținere. În plus, aceste structuri nu trebuie să fie un obstacol în recuperarea deșeurilor sau pentru aplicarea ulterioară a măsurilor corective. Acestea trebuie de asemenea să fie proiectate astfel încât să asigure că daunele sau responsabilitatea privind mediul rezultate din activitățile generațiilor actuale să nu afecteze generațiile viitoare.

Principiile de siguranță a stocării subterane a deșeurilor acordă un loc esențial conceptului de izolare a deșeurilor față de biosferă, precum și atenuarea naturală a oricăror poluanți emiși de deșeuri. Pentru anumite tipuri de substanțe și de deșeuri periculoase este necesar să se protejeze societatea și mediul împotriva riscului de expunere susținută pe perioade lungi de timp. O perioadă lungă de timp acoperă mai multe mii de ani. Aceste niveluri de protecție pot fi atinse prin depozitarea la adâncime în roca dură. Stocarea la adâncime a deșeurilor în roca dură se poate efectua în mine dezafectate, în care activitățile miniere au încetat, sau în instalații de stocare noi.

În caz de stocare în roca dură, o izolare totală nu este posibilă. Stocarea subterană trebuie prin urmare concepută astfel încât atenuarea naturală a straturilor înconjurătoare să limiteze efectul poluanților astfel încât aceștia să nu producă nici un efect negativ ireversibil asupra mediului. Cu alte cuvinte, capacitatea mediului apropiat de a atenua și degrada poluanții va determina acceptabilitatea unei emanații provenite de la o instalație de acest tip.

Pentru a răspunde cerințelor Directivei-cadru (2000/60/CE) privind apa, este necesar să se demonstreze siguranța pe termen lung a instalației (a se vedea punctul 1.2.7). Caracteristicile unui sistem de stocare la adâncime trebuie evaluate global, luând în considerare funcționarea coerentă a diferitelor componente ale sistemului. Stocarea la adâncime în roca dură se situează pe suprafața pânzei freatice. Articolul 11 alineatul (3) litera (j) din directivă stabilește o interdicție generală a deversării directe a poluanților în apele subterane. Articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din directivă dispune că statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea stării tuturor maselor de apă subterană. Stocarea la adâncime în roca dură respectă această cerință, asigurându-se că nici o deversare de substanță periculoasă provenită din stocare nu ajunge în biosferă, nici în partea superioară a pânzei freatice accesibilă biosferei, în cantități sau în concentrații susceptibile să aibă consecințe dăunătoare. Prin urmare, căile fluxului de apă spre biosferă și în interiorul biosferei trebuie să facă obiectul unei evaluări. Ar trebui evaluat impactul variabilității condițiilor asupra sistemului hidrogeologic.

Formarea gazului se poate produce în cazul stocării la adâncime în roca dură, datorită deteriorării pe termen lung a deșeurilor, a ambalajelor și a structurilor artificiale. Acest factor trebuie prin urmare în momentul proiectării instalațiilor de stocare la adâncime în roca dură.

Anexa B

PRIVIRE DE ANSAMBLU A POSIBILITĂȚILOR DE DEPOZITARE A DEȘEURILOR OFERITE DE DIRECTIVA „DEPOZITELE DE DEȘEURI”**Introducere**

Figura 1 oferă o privire de ansamblu a posibilităților de depozitare a deșeurilor prevăzute de directiva privind depozitele de deșeurii, precum și anumite exemple de subcategorii de depozite de deșeurii. Punctul de plecare (colțul din stânga sus) corespunde deșeurii care trebuie depozitat. În conformitate cu articolul 6 litera (a) din Directiva „depozitele de deșeurii”, majoritatea deșeurilor trebuie să facă obiectul unei tratări înainte de introducerea în depozitul de deșeurii. Definiția generală a „tratării” este relativ generală și este în mare măsură lăsată la latitudinea autorităților competente din statele membre. Se presupune că deșeul în cauză nu se încadrează în nici una dintre categoriile menționate la articolul 5 alineatul (3) din Directiva „depozitele de deșeurii”.

Depozite de deșeurii pentru deșeurii inerte

Prima întrebare ridicată ar putea fi dacă deșeurile sunt sau nu clasificate ca periculoase. În cazul în care deșeul nu este periculos [în sensul Directivei privind deșeurile periculoase (91/689/CE) și al listei actuale de deșeurii], următoarea întrebare ar putea fi dacă deșeul este sau nu inert. În cazul în care îndeplinește criteriile definite pentru deșeurii trebuie stocate într-un depozit pentru deșeurii inerte (categoria A, figura 1 și tabelul 1), deșeul poate fi admis în acest tip de depozit de deșeurii.

Un deșeu inert poate fi de asemenea introdus într-un depozit de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase, cu condiția să îndeplinească criteriile corespunzătoare (care în general sunt întrunite).

Depozite de deșeurii și subcategorii de depozite de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase

În cazul în care deșeul nu este nici periculos, nici inert, este vorba de un deșeu nepericulos, care trebuie prin urmare stocat într-un depozit de deșeurii pentru deșeurile nepericuloase. Statele membre pot defini subcategoriile de depozite de deșeurii pentru deșeurile nepericuloase, în conformitate cu strategiile lor naționale de gestionare a deșeurilor în măsura în care sunt îndeplinite cerințele Directivei „depozitele de deșeurii”. În figura 1 sunt prezentate trei subcategorii principale de depozite de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase: depozite de deșeurii pentru deșeurii anorganice cu conținut organic/biodegradabil scăzut (B1), depozite de deșeurii pentru deșeurii organice (B2) și depozite de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase mixte cu conținut considerabil atât de substanțe organice/biodegradabile cât și de substanțe anorganice. Siturile din categoria B1 pot fi la rândul lor împărțite în situri pentru deșeurii care nu îndeplinesc criteriile prevăzute la punctul 2.2.2 din prezenta decizie pentru deșeurile anorganice nepericuloase care pot fi eliminate împreună cu deșeurii periculoase stabile nereactive (B1a) și în situri pentru deșeurii care îndeplinesc aceste criterii (B1b). Siturile din categoria B2 pot fi, de exemplu, împărțite în continuare în depozite de deșeurii pentru deșeurii bioreactive și depozite de deșeurii mai puțin reactive, tratate biologic. Este posibil ca anumite state membre să dorească o continuare a subclasificării depozitelor de deșeurii pentru deșeurile nepericuloase și de aceea este posibil să se stabilească în cadrul fiecărei subcategorii grupuri de monodepozite de deșeurii și depozite de deșeurii solidificate/monolitice (a se vedea nota de subsol de la sfârșitul tabelului 1). Statele membre pot elabora criterii naționale de admitere pentru a asigura alocarea corectă a deșeurilor nepericuloase în diferitele subcategorii de depozite de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase. În cazul în care un stat nu dorește subclasificarea depozitelor de deșeurii nepericuloase, toate deșeurile nepericuloase (sub rezerva dispozițiilor articolelor 3 și 5 din Directiva „depozitele de deșeurii”) pot fi plasate în depozite de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase mixte (categoria B3).

Stocarea unui deșeu periculos, stabil și nereactiv, într-un depozit de deșeurii pentru deșeurii nepericuloase

În cazul în care deșeul este periculos (în sensul Directivei 91/689/CE privind deșeurile periculoase și al listei actuale a deșeurilor), tratarea acestuia îi poate permite să îndeplinească criteriile de admitere a deșeurilor periculoase stabile și nereactive în depozitele de deșeurii nepericuloase, în cadrul unor unități destinate deșeurilor anorganice cu conținut organic/biodegradabil redus, care îndeplinesc criteriile prevăzute la punctul 2.2.2 (categoria B1b). Deșeul poate fi granulat (după ce a dobândit o stabilitate chimică) sau solidificat/monolitic.

Depozite de deșeurii pentru deșeurii periculoase

În cazul în care deșeul periculos nu îndeplinește criteriile pentru admiterea într-un depozit de deșeurii din categoria B1b sau într-o unitate pentru deșeurii nepericuloase, următoarea întrebare ar putea fi dacă deșeul îndeplinește sau nu criteriile de admitere într-un depozit de deșeurii pentru deșeurii periculoase (categoria C). În cazul în care respectivele criterii sunt îndeplinite, deșeul poate fi plasat într-un depozit de deșeurii pentru deșeurii periculoase.

În cazul în care nu sunt îndeplinite criteriile de admitere într-un depozit de deșeurii pentru deșeurii periculoase, deșeul poate fi supus unui alt tratament și testat din nou corespunzător cu criteriile stabilite, până la îndeplinirea acestora.

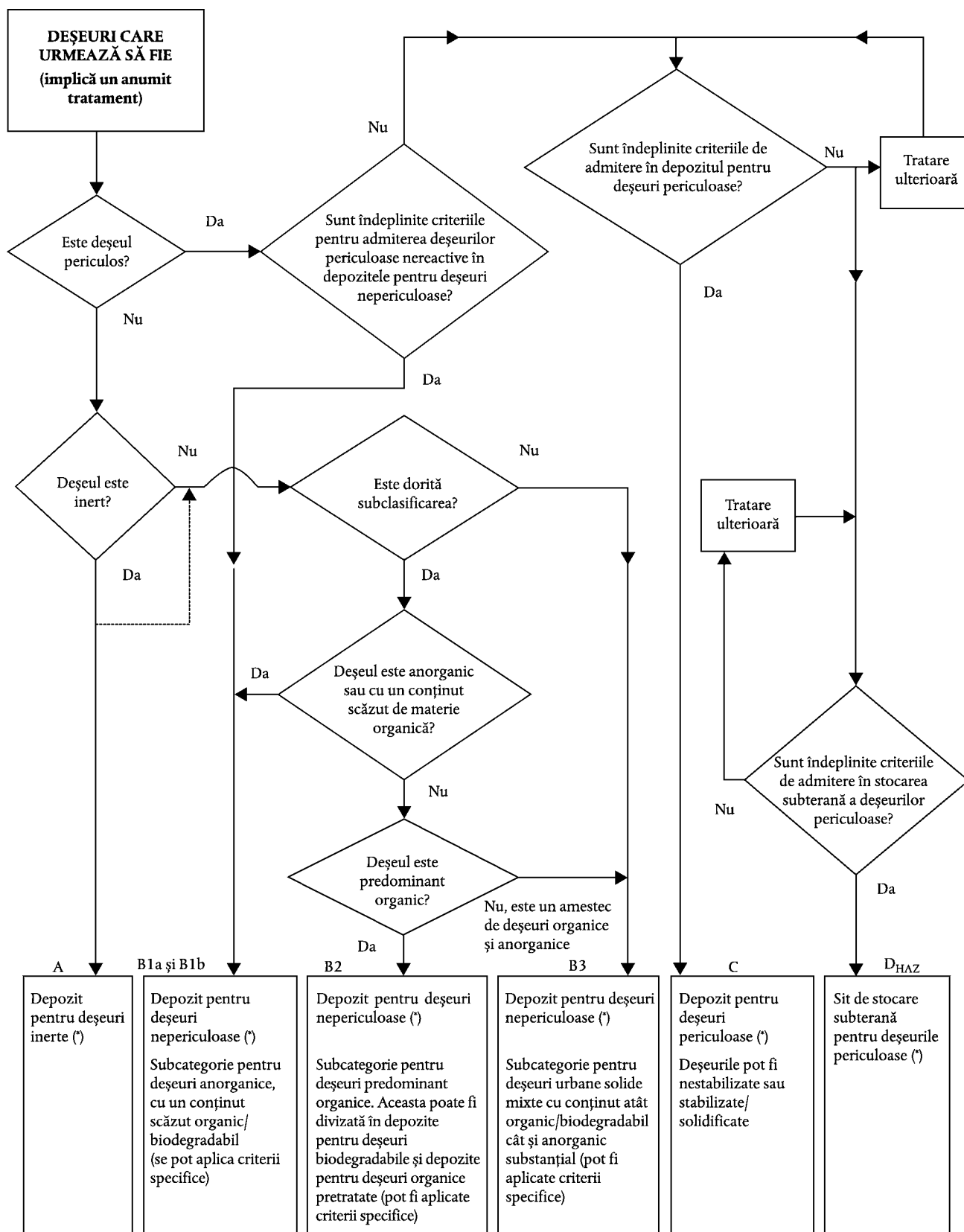
Stocarea subterană

Deșeurile pot de asemenea să facă obiectul unor teste pe baza criteriilor pentru stocare subterană. În cazul în care aceste criterii sunt îndeplinite, deșeurile pot fi admise într-o instalație de stocare subterană pentru deșeurile periculoase (depozit de deșeurile de categoria D_{HAZ}). În cazul în care criteriile pentru stocarea subterană nu sunt îndeplinite, deșeurile pot fi supuse unui tratament suplimentar și pot face obiectul unor noi teste.

Cu toate că depozitarea subterană este posibil să fie rezervată pentru deșeurile periculoase speciale, această subcategorie poate fi folosită în principiu și pentru deșeurile inerte (categoria D_{INERT}) și pentru deșeurile nepericuloase (clasa $D_{NON-HAZ}$).

Figura 1

Diagramă prezentând posibilitățile de depozitare a deșeurilor prevăzute de Directiva „depozitele de deșuri”

(*) În principiu, stocarea subterană este posibilă și pentru deșeuri inerte și nepericuloase

Tabelul 1

Prezentare generală a categoriilor de depozite de deșeuri și exemple de subcategorii			
Categorie de depozite de deșeuri	Subcategoriile principale (instalații de stocare subterană, pentru stocarea monodeșeurilor și depozite pentru deșeuri solidificate și monolitice, care pot fi admise în toate categoriile de depozite de deșeuri) (*)	ID	Criterii de admitere
Depozit pentru deșeuri inerte	Depozit de deșeuri în care se acceptă deșeuri inerte	A	Criteriile pentru lixiviere și pentru conținutul de compuși organici se stabilesc la nivelul UE (punctul 2.1.2). Criteriile privind conținutul de compuși anorganici pot fi stabilite la nivelul statelor membre.
Depozit pentru deșeuri nepericuloase	Depozit pentru deșeuri anorganice nepericuloase cu conținut scăzut organic/biodegradabil, în cazul în care aceste deșeuri nu îndeplinesc criteriile prevăzute la punctul 2.2.2 privind deșeurile anorganice nepericuloase care pot fi depozitate împreună cu deșeuri periculoase stabile și nereactive	B1a	Criteriile pentru lixiviere și pentru conținutul total nu se stabilesc la nivelul UE
	Depozit pentru deșeuri anorganice nepericuloase cu conținut scăzut organic/biodegradabil	B1b	Criteriile pentru lixiviere și pentru conținutul organic (COT) precum și celelalte proprietăți se stabilesc la nivelul UE, atât pentru deșeurile nepericuloase granulate cât și pentru deșeurile periculoase stabile și nereactive (punctul 2.2). Criteriile suplimentare de stabilitate aplicabile acestei ultime categorii trebuie stabilite de statele membre. Criteriile pentru deșeurile monolitice trebuie stabilite la nivelul statelor membre.
	Depozit pentru deșeuri organice nepericuloase	B2	Criteriile pentru lixiviere și pentru conținutul total nu se stabilesc la nivelul UE
	Depozit pentru deșeuri nepericuloase mixte cu conținut considerabil atât de deșeuri organice/biodegradabile cât și de deșeuri anorganice	B3	Criteriile pentru lixiviere și pentru conținutul total nu se stabilesc la nivelul UE
Depozite pentru deșeuri periculoase	Depozite de deșeuri pentru deșeuri periculoase la suprafață	C	Criteriile pentru lixiviere aplicabile deșeurilor granulate periculoase precum și conținutul total de anumiți compuși au fost stabilite la nivelul UE (punctul 2.4). Criteriile pentru deșeuri monolitice trebuie stabilite la nivelul statelor membre. Statele membre pot stabili criterii suplimentare privind conținutul de elemente contaminante
	Sit de stocare subterană	D _{HAZ}	Cerințele speciale stabilite la nivelul UE sunt prezentate la anexa A

(*) Deșeurile monolitice sunt admisibile numai în subcategoriile B1, C și D_{HAZ}, și eventual A.